

hører alene ind under vedkommende Minister og Bestyrelse. Jeg kan, som sagt, ikke komme bort fra at betragte Sagen paa den allersimpleste Maade, at naar vi ikke gaar ind paa Bevillingsparagraffen, saa maa vi lade det komme paantil til Overveielse mellem begge Thing. Naar nu den ærede Minister siger, at der har været forelagt Landstinget saa saa Love og her saa mange, saa kunne vi ikke gjøre derfor. Jeg vil ikke fremdrage, hvilke Forudsætninger man kunde gjøre i saa Henseende; man kunde gjøre mange saadanne, der kunde være velbegrundede og slutte sig til Kjendsgjerninger, men jeg skal ikke bringe det paa Bane. Jeg har kun stræbt at gjøre det klart, at jo mere man driver det over paa den Veie, jeg her har antydet, jo mere vil det være muligt at dele Lovarbejderne paa den rette Maade mellem de forskjellige Thing. Det er den bedste Veie; derved lettes Forretningsgangen for Ministeriet i den Grad, at, som allerede antydet, endog Pønningsslove først kunne forelægges i det andet Thing; men dette vilde ikke være forstaaeligt, det vilde bevirke, at disse Love her vilde komme til at blive modtagne med mindre god Billie, naar de komme til os, antagne af to forskjellige Statsmagter. Man vil nemlig ikke kunne skjule, at vi have en knappere Haand end Landstinget; det ligger i vor Natur, vi staae ikke saa høit i Samsundet, vi ere ikke saa fornuende Folk, men vante til at leve med mindre og til at staae os tarveligt igjennem; men vi haabe, at vi ved at være mere paaseende vilde lidt efter lidt bringe en større Velstand til at udvikle sig. Det er derfor ubehageligt, naar man i Sager af den Natur skal kæmpe mod To istedetfor mod Een — og der er desuden Noget, som vi maae agte vel paa, og som maa bringe os til at være end mere varfomme og forsigtige paa dette Punkt, og det er, at det er Pønningsslove, som egentlig have givet Anledning til disse Differentser.

Den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Fischer) meente, at man med Hensyn til Ordningen af dette Spørgsmaal kunde gaar fire Veie, og der var navnlig een af dem, som han særlig fremhævede, nemlig at Udgiften skulde igjennem Regnskabet komme

ind i Statsrevisionen; men det er imidlertid en uheldig Veie, naar det gjælder store Summer; jeg troer ikke, at nogen Minister kan være tjent dermed, og vi endnu mindre; thi dersom vi da kom til Erkjendelse om, at vi ikke havde regnet den paagjældende Lov ud til Hvid og Skilling, og at den ikke burde have været Lov, saa vare Pengene givne ud. — Det er jo Noget, vi have lært at kende, at holde paa Pungen itide; ere Pengene først givne ud, er det vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at faae dem tilbage.

Oppermann: Jeg maa begynde med at udtale, at jeg i Et og Alt deler den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgfreds (Tscherning) udtalte i Slutningen af sit Foredrag med Hensyn til de fire Veie, han omtalte. Jeg er enig med ham i, at den ene af ham nærmere betegnede Veie ikke er den helbige i dette Tilfælde. Det, jeg imidlertid nærmest har forlangt Ordet for, er ingenlunde af den Grund, som man af den ærede Ministers Uttringer skulde troe; det er ingenlunde for at modsig, langt mindre for at angribe de Uttringer, han har fremsført om Sagens Stilling; tværtimod jeg er i alt Væsentligt enig med ham i den Henseende, og jeg troer, at det store Fleertal her i Salen ligeledes er enig deri, nemlig først: at det gjælder om ikke just at hævde enhver enkelt Beslutning, der maatte være udgaaet fra Folkethinget, men at det gjælder om at hævde det væsentlig Rigtige, der efter min og jeg troer efter Fleertallets Anskuelse falder i Almindelighed sammen med, hvad her har været hævdet, og dernæst, at vi Alle ere villige til for en enkelt Session at give noget efter, naar vi blot have Udsigt til, at det Væsentlige kan komme frem paa et senere Punkt. I denne Henseende skal jeg ikke nægte, at jeg er nærved at beklage, at jeg har taget et tidligere omhandlet Endringsforslag tilbage, men jeg bebyr erindret, at jeg kun tog det tilbage, efterat den høitærede Minister gjentagende havde ytret, at han ønskede, jeg skulde gjøre det. Vi maae huske paa, at der gives — ganske rigtigt, som den høitærede Minister bemærkede — meget saa Love, der ikke medføre en eller anden Udgift; men det, at en Lovs Gjennem-